Een vreeselijk : gebeuren :

PIERRE LILS

DE STRIJD AAN DE PERZISCHE GOLF.
Een kamp van Britsche officieren dat door een vloedgolf is ondergeloopen.

Mijn vriend Edward was voor eenige dagen van een vacantiereis weer thuisgekomen. Echter niet, zooals het geval placht te zijn, in een opgewekte stemming of opgetogen over hetgeen hij had genoten. Neen, inplaats daarvan zat hij meestal stil-peinzend voor zich uit te staren en geleek het wel of een angst-gedachte hem vervolgde. Ondanks mijn pogingen hem uit zijn sombere stemming op te heffen bleef hij even neerslachtig en vermeed bijna angstvallig zich over zijn reis uit te laten.

Totdat we op een avond samen op zijn kamer voor de open balcondeuren zaten.

De zon, die als een groote bloedplek langzaam achter den horizon gleed, zette den hemel als in een fellen brand. In de kamer heerschte een half-duister, waardoor de voorwerpen in het vertrek slechts nauw te onderscheiden waren. Beiden staarden wij naar den prachtigen zonsondergang, toen mijn vriend plotseling zich omwendde en hartstochtelijk zei: — „Ik moet het je vertellen, George. Ik kan het niet langer voor mij houden. Het zou mij gek maken. Er is mij op reis iets ernstigs overkomen .... Ik .... Ik ben een — moordenaar."

„Edward," riep ik uit, „bedenk in 's hemelsnaam wat je zegt. Je bent toch niet gek geworden ?!"

„Neen," antwoordde hij somber, „neen. Ik ben niet gek. Misschien word ik het wel. De gedachte, dat ik een moord had kunnen voorkomen, en niets, letterlijk niets gedaan heb om het tegen te gaan, maakt me radeloos. Laat me jòu, jòu alleen, de geschiedenis vertellen. Misschien dat dit mij oplucht. Maar zweer me dat je er niemand over spreken zult."

Ik beloofde het hem plechtig en zijn stem klonk mat, toen hij zijn verhaal begon ....

EEN VREESELIJK VERWEERMIDDEL.
Oostenrijksche soldaten met een vlammenspuit verdekt opgesteld in een loopgraaf.

„Zooals je weet heb ik, toen ik op den terugweg van mijn reis was, een bezoek gebracht aan het stadje Monte-Carlo. Ik logeerde daar in het grootste hotel, waar een massa gasten van de meest verschillende nationaliteiten eveneens hun intrek hadden genomen. Op een avond, dat ik, uit den schouwburg teruggekeerd, mij te bed had begeven, nadat ik het electrisch licht op mijn slaapkamer had uitgedraaid, probeerde ik vergeefs den slaap te vatten. Mijn hart klopte onstuimig, ofschoon ik mij dien avond zeer kalm had gehouden en het stuk, dat ik had gezien, absoluut niet opwindend was geweest. Plotseling, terwijl ik met mijn gezicht naar den wand gekeerd lag, was het mij of een inwendige stem mij influisterde: „Er is iets buitengewoons in je kamer." Ik voelde het eerst als een vermoeden, maar spoedig werd het voor mij een zekerheid. „Het is niet *iets*, maar *iemand*", ging het weer door mijn gedachten. En op 't laatst was het of men heel duidelijk tot me zei: Je *moet* kijken, en hoe gauwer hoe beter!"

Ik draaide mij, bijna zonder het zelf te willen en als gedreven door een stille kracht, om, en zag werkelijk een schaduwbeeld op de tafel midden in het vertrek zitten, één voet op het tapijt, het andere van den grond opgeheven."

„Hoe kon je dat zien", vroeg ik in spanning. „Je hadt het licht uitgedraaid en het was slechts een schaduw!"

„Omdat er een bleek, bijna blauw schijnsel van hem uitging, dat het mogelijk maakte zijn trekken te onderscheiden: twee holle oogen, waarboven gitzwarte, zware wenkbrauwen; dunne lippen, een mond waaruit een boventand ontbrak, en een lang, vreeselijk mager gezicht. Hij droeg een wit huisjasje, welks hoornen knoopen als kleine zwarte vlekken schenen.

De verschijning had iets kouds en onpersoonlijks en ik geloofde in 't eerst natuurlijk aan een hallucinatie. Ja, mijn hart werd zelfs rustiger en ik dacht: Je moet er op afgaan. Verdwijnt de verschijning dan is het natuurlijk slechts gezichtsbedrog. Blijft ze . . . dan is 't erger; dan bèn je gek of je wòrdt gek.

Ik stond op en stapte op den grond .... De verschijning verdween! — Een zenuwoverspanning door de reis, dacht ik. — Nooit zal ik dat oogenblik van triomf vergeten!

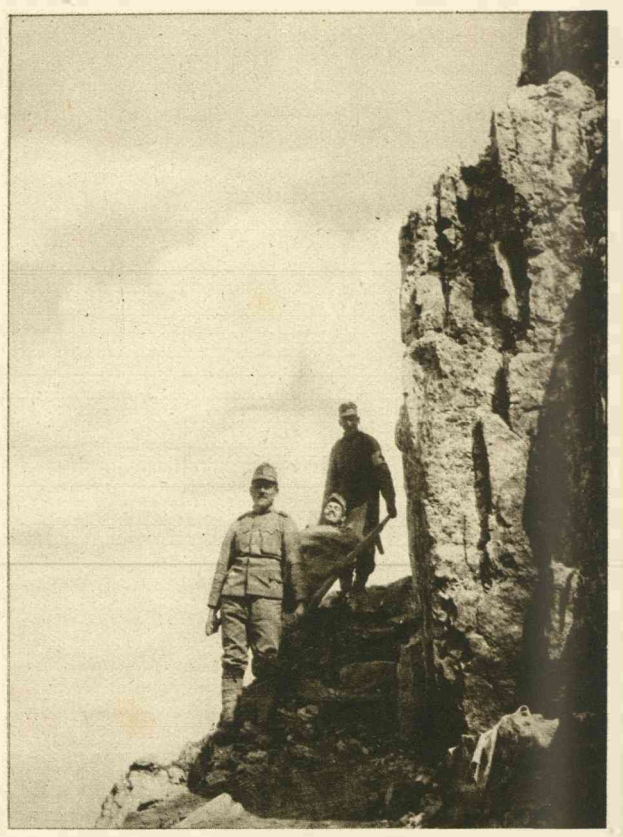
Ik ging weder naar bed en trachtte in slaap te komen en keerde mij, met mijn oogen gesloten, naar den muur. Nauwelijks lag ik evenwel of een innerlijke stem fluisterde: , Weet je, dat dat ding er weer is?"

Ik draaide mij gelijktijdig om en werkelijk, — het was er weer.

Weer verliet ik mijn bed en nauwelijks was ik eruit, of de verschijning verdween. Ik draaide nu het electrisch licht aan en probeerde wat te lezen. Hoeveel moeite ik ook deed om mijn aandacht te bepalen tot hetgeen ik las, gevoelde ik toch duidelijk de aanwezigheid van het spook en wist dat het slechts niet zichtbaar was, omdat het licht van de lamp het overstraalde! En deze onzichtbare aanwezigheid kwelde mij zoozeer, dat ik het licht weder uitdraaide. Het zat er werkelijk nog en in dezelfde houding met dezelfde, verstarde gelaatstrekken. Nu eens was het of het in een nevel oploste, maar eer het geheel verdwenen was, verdichtte het zich en was het weer even duidelijk waarneembaar als de eerste maal Eerst tegen half drie 's nachts verdween het geheel en kon ik inslapen.

Den volgenden dag sprak ik er met niemand over en probeerde zooveel mogelijk het gebeurde, dat mij in een nerveuze stemming gebracht had, te vergeten. Toen ik evenwel 's avonds in een café-chantant zat, kwam de herinnering mij allengs scherper voor den geest, zooals een droom, dien wij 's morgens bij het ontwaken vergeten, ons 's avonds ineens duidelijk kunnen herinneren.

Allengs werd mijn hart onrustiger en voelde ik dezelfde beklemming zich van mij meester maken. De gedachte dat er iemand in mijn kamer was, beheerschte mij volkomen, zoodat ik opstond en naar mijn hotel ging. Terwijl ik in de lift omhoog ging, werd het mij zoo zeker, dat de verschijning er weer zou wezen, dat ik er het kostbaarste wat ik bezit om had durven verwedden! En werkelijk, toen ik de kamer binnentrad, zat het spook er.

DE STRIJD IN DE DOLOMIETEN.
Met welke ontzettende moeilijkheden de verpleging der manschappen in de Dolomieten (aan het Oostenrijksch-Italiaansche front) gepaard gaat, demonstreert bovenstaande foto, waarop men het vervoer ziet van een gewonden Oostenrijker, op sprekende wijze.

Dezen keer zat het in nachtgewaad in den leunstoel voor het venster. Zoodra ik in zijn richting de kamer een eind binnenging, verdween het; zoo gauw ik echter in bed lag, verscheen het weer en verdween eerst, evenals den vorigen nacht, na enkele uren.

Met het vaste voornemen van hotel te veranderen, betrad ik den volgenden morgen de ontbijtkamer en wilde mijn rekening aan den ober vragen doch, terwijl ik mijn kop thee leegdronk, keek ik onwillekeurig naar een heer, die tegenover mij plaats nam. Ik schreeuwde het bijna uit!

Het spook! Het spook, dat mij twee nachten verontrust had, zat voor mij, echter in levenden lijve. Ik herkende zijn kleeding, zijn gestalte, zijn gelaatstrekken, tot zelfs het donkere gat, in de bovenste rij tanden, waaraan er één ontbrak. In 't eerste oogenblik was ik bijna blij! „Dat is de eerste maal Edward!" zei ik tot mijzelven, „dat je het voorrecht geniet een spook te zien ontbijten!" Want — werkelijk — het spook liet zich een ontbijt voorzetten en vroeg „Le Matin". — Ik informeerde naar den naam van het spook en vernam dat hij Emile Mayon heette, een bekend kunst- en schilderijenhandelaar en dat hij voor zaken in Monte-Carlo vertoefde.

NIEUWE STELLINGEN.
Oostenrijkers bezig met het aanleggen van nieuwe infanterie-stellingen.